

ČECHOMOR A MAGIE POVĚSTÍ HRADŮ A ZÁMKŮ

Kapela Čechomor spojila síly s hercem Miroslavem Vladykou a vznikl první díl zamýšlené audiologii o hradech naší země. Úvodní počín projektu nás zavádí na ty moravské. Sedm pověstí, sedm písniček. Jak nám potvrdil houslista a jeden z lídrů kapely Karel Holas, je tahle deska v dosavadní diskografii Čechomoru výjimečná.

jiné písně. A občas jsme si i něco dovymysleli. Byla to velmi inspirující práce, během které jsme objevovali další, netušené souvislosti. A moc nás to bavilo.

Jsou na desce všechny písně nové?
Ano, žádná z nich na žádném našem albu doposud nevyšla.

Potkali jste se při natáčení s Miroslavem Vladykou?

Nepotkali. Produkce ze Supraphonu organizovala dvě paralelní linie:

nás a Mirka Vladyku. Mirka jsme ovšem doporučili my – znali jsme se z dřívější společné spolupráce s organizací Pomocné tlapky i z dalších záležitostí. A musím říct, proč jsme pro tenhle projekt doporučili právě Mirka: on je totiž nejlepším psem na světě! Skvěle namluvil psa do filmu právě o Pomocných tlapkách.

K práci na albu jste si přizvali i cimbálovou muziku!

Jasně, vždyť se nám s ní hraje skvěle. Od začátku tohoto projektu jsme

SU 5924-2

věděli, že chceme a musíme spolupracovat s cimbálovou muzikou Martina Hrbáče. My jsme s ní absolvovali na konci léta turné, bylo to velmi přínosné a zajímavé. Měli jsme ji tedy v uších a hned jsme toho využili. Kromě toho využíváme i služeb lingvistů a etnografů. O nějakém slově jsme si třeba mysleli, že je moravské, a oni nám vysvětlili, že není. Samozřejmě jsme na ně dali, nechceme zpívat nějaké blbosti.

Co vy a hrady?

Na hrady jezdím od malička, už s rodiči jsme je navštěvovali. Obzvláštní vztah mám k Mohelnici – Moravské Třebové, tam jsem vyrůstal. Pověst o zdejšímu hradu byla dokonce v užším výběru na toto CD, vznikla i píseň, ale nakonec se tam nedostala. Neprosadil jsem si ji, i když mi na tom hodně záleželo (*smích*). Ale nevádí, písnička je hotová, určitě ji použijeme někde jinde.

Jak to celé vzniklo?

Podobnou desku jsme opravdu ještě nevydali. Supraphon nás oslovil s tím, že plánuje třídílný projekt věnovaný hradům – nejdříve moravským, pak českým a nakonec slezským. My jsme měli za úkol postarat se o hudbu. Pustili jsme se do toho a zjistili jsme, že není vůbec žádná legrace najít k dané pověsti píseň, která by se k ní přímo vázala. Šli jsme tedy složitější cestou, kdy hudbu k albu jsme tvořili a nahrávali na základě inspirace regionálním folklórem.

Co taková cesta obnášela?

Našli jsme třeba píseň, kde čtyři sloky perfektně odpovídaly. Pro dokončení příběhu jsme ale museli sáhnout někam úplně jinam, do

Foto: M. Kubíček

HELENA VONDRÁČKOVÁ MÁ HITY A RARITY NA JEDNOM CD!

SU 5903-2

Málokdo se dokázal udržet na vrcholku naší populární hudby tak dlouho, jako zpěvačka Helena Vondráčková. Za tu dobu má na svém kontě bezpočet hitů, některé z nich si žijí svým životem už déle než čtyřicet let. Kromě toho ztvárnila řadu rolí ve filmu a divadle – především muzikálovém. Aktuálně ji firma Supraphon Music vydává nové album nazvané Blázen, kdo se lásky zříká s podtitulem Hity & rarity. Podtitul sedí – na desce najdeme obojí.

Nechala jste se slyšet, že z nového alba máte radost!

Je to pro mě rozhodně příjemné; Supraphon v tomhle ostatně dělá už dlouho záslužnou práci: zaměřuje se mimo jiné i na znovuvydávání nahrávek původně vyšlých na elpíčkách nebo nikdy nevydaných. Je to dobrá věc jak pro interprety, tak pro fanoušky – a možná hlavně pro ně. Mají tak v ruce nahrávky, ke kterým by se jinak dostávali velice obtížně nebo by se k nim nedostali vůbec. Mezi lidmi se tak dostávají písně z desek, filmů a pořadů, které by dnes praskaly, šumely nebo byly nedostupné. A spousta lidí by je dnes ani neměla na čem přehrávat.

Co obsahuje album Blázen, kdo se lásky zříká?

Většinou písničky, které pocházejí z televizního archivu a dosud se na

žádném mém albu neobjevily. A pokud objevily, teď předkládané nahrávky vznikly v jiném čase a v jiném aranžmá, než originál. Třeba známá Červená řeka. Nebo písničky Slza z tváře padá a Zpívám své zpívání – ty pocházejí z 60. let a znovu jsem je nazpívala letos pro festival dětských filmů ve Zlíně. Na nové desce jsou i nejrůznější rarity, třeba písně, které jsme si v jednom televizním pořadu vyměňovali s kolegy. Příklady: Málokdo, málokdo ví, Zpívání, Jsi můj pán. Hana Zagorová, Lucie Bílá či Jitka Zelenková tenkrát na oplátku zpívaly ty moje. Na albu Blázen, kdo se lásky zříká najdete i písničky filmové a taky třeba pozapomenutý duet s Pavlem Novákem. To pro mě bylo velké překvapení; už jsem úplně zapomněla, že jsme ho spolu nazpívali!

Překvapení příjemné nebo nepříjemné?

Příjemné! Celkově mě při znovuoobjevování těchto archivních kousků přepadala nostalgie.

Z repertoáru alba by se dalo usuzovat na váš kladný vztah k pohádkám. To je správný úsudek. Písničky Slza

z tváře padá a Zpívám své zpívání jsou z pohádek, ta první konkrétně z filmu Sílene smutná princezna. Touhle rolí se mi splnil dětský sen. Moc ráda na to vzpomínám. Pohádky mám ostatně pořád moc ráda. Těším se na to, že až budeme s manželem doma strojit vánoční stromeček, pustíme si v televizi nějaké pěkné pohádky. Ještě před tím ale odzpívám vánoční kon-

Album Heleně Vondráčkové pokřtila Hana Zagorová

Foto: M. Kubíček

HELENA ŠTÁCHOVÁ: HURVÍNKOVA SMŮLA JE LEGRAČNÍ

Hurvínek má na supraphonské desce smůlu, alespoň se tak nové album s protagonisty Divadla Spejbla a Hurvínka jmenuje. Jde o další titul veleúspěšné řady, na které excelují Spejbl, Hurvínek, Mánička, Kateřina a Žeryk. Tentokrát bez kamarádů a dalších figur – o to je deska zajímavější a Hurvínek na ní má více prostoru.

Proč má tentokrát Hurvínek smůlu – nebude to dětem líto?

Až si děti desku poslechnou, zjistí, že tak jako u Hurvínka všechno, je i ta jeho smůla v podstatě legrační. Není to žádná dětská tragédie ani dětský horor; jsou to veselé příběhy, kdy si spíš Hurvínek myslí, že má smůlu a pak se přijde na to, že to tak v vlastně není.

Jak je těžké hledat u Hurvínka stále nová témata?

Najít vždy nové téma z jeho pocitů a nálad není jednoduché, obzvláště při takovém množství desek, které už máme za sebou. To, že si Hurvínek začal tak trochu stěžovat, ale v zásadě je to legrace, je v pořádku. To nikomu líto nebude.

Kolik je vlastně Hurvínkovi let?

Hurvínek se narodil v roce 1926, takže mu je dvaosmdesát.

A na jevišti?

To se může měnit od představení k představení. Když hrajeme pro pubertá-

ky, je mu už kolem deseti; já ho ale mám nejráději v těch jeho šesti, sedmi letech. To má ještě život před sebou a kouká na něj těma svýma otevřenýma kukadlama. Spoustu věcí zažívá a těší se na nové.

Inspirujete se při psaní u dětí?

Jistě, vždyť pro ně skoro denně hraji. Z jejich reakcí dost dobře poznám, co je zajímavá a co ne. Kromě toho čerpám pořád i ze svých dětí, i když už jsou dospělé. Oba moji potomci byli totiž jako děti velice nápadití a byla s nimi ohromná legrace. A zajímám se také o názory a reakce dětí mých známých. Dětský divák se hodně mění, stává se z něj divák multimedialní, už ho tolik věcí nepřekvapí. V divadle máme výhodu okamžitého zážitku a okamžité reakce – a ten společný prožitek dělá divadlo divadlem. Dokud tomu tak bude, nemusíme mít starost.

Čím je deska Hurvínek má smůlu zajímavá?

Jde o dialogovou záležitost, kde protagonisté vystřídají řadu prostředí a situací (stan, příroda, škola) a mluví o nich. Není to klasický pohádkový příběh nebo hra, jsou to rozhovory mezi Hurvínkem a Spejblem, Hurvínkem a Máničkou a tak dál, za přispění psa Žeryka, propojené jakousi jednotící nití.

SU 5863-2

Kmotrem CD se stal Pavel Šporcl

Foto: M. Kubička

Foto: M. Velebová

NOVÉ VYDÁNÍ ŠVEJKA S NAPROSTÝMI UNIKÁTY

Nové kompletní vydání nahrávek Švejka na CD je obsáhlejší. Po minulém – a úspěšném – dvanáctidiskovém souboru nyní vychází „Werichův“ Švejk o jeden kotouček bohatší. O rozšířeném projektu si povídáme s dramaturgyní mluveného slova ve společnosti Supraphon Music Nadou Dvorskou.

Celé 13. CD kompletu je bonusové, s nahrávkami, které v této formě ještě nikdy nevyšly; co obsahuje?

Naprosté rarity! Záznam Ference Futuristy z roku 1936 s Járou Kohoutem, Jožkou Wannerovou a Vojtou Mertenem, kdy se v osmi minutách odehraje celý Švejk. Postavu Švejka interpretuje svým neopakovatelným způsobem právě Ferenc Futurista, ostatní hrají všechny další figury. A zvládnou to! Dále jsou tam dvě čísla z roku 1946 z Divadla Větrník. Tentokrát se tam hrála velice slavná, průkopnická, přelomová (a to nepřeháním) inscenace Švejka. Josefa Švejka hrál mladý Vlastimil Brodský. Jemně, něžně, vtipně, inteligentně. A unikem jsou i dosud nevydané zkušební snímky Jana Wericha s Vlastou Burianem jako polním kurátem Katzem. Je znát, že jde o snímky zkušební: Burian je uvolněný a ožralu Katze hraje naprosto excelentně. Při ostrém natáčení a definitivní nahrávce už to tak nevyšlo, je už trochu sešněrovaný, je tam cítit určité napětí.

A pak je tam ještě jedna neherecká, ale také velmi vzácná rarita!

Jsou to vzpomínky Josefa Lada. Lada na nahrávce vzpomíná na to, jak za mlada bydleli s Haškem v podnájmu, jak se Hašek vracival nad ránem z flámů a nosíval Ladovi vždycky nějakou pochoutku, kterou mu nechával na posteli. A taky tam je vzpomínka na úplně první Ladův obrázek Švejka, který Josef Lada nesl ukázat Haškovi do hospody. Hašek mu za to slíbil honorář, ve slibech ho neustále zvyšoval, ale nakonec nejen, že mu žádný nedal, Lada ještě musel za Haška zaplatit útratu! Nicméně na těch vzpomínkách je krásně vidět, jak byli Hašek s Ladou naladěni na stejnou notu, jak spolu souzněli. I proto Ladovy ilustrace Švejka dopadly tak dobře. A dodnes nejsou překonané.

Bylo hledání takových nahrávek hodně dobrodružné?

Bylo, ale musím poděkovat panu Gabrielu Goesselovi, který mě na některé záznamy upozornil a byl nápomocen při čištění. Dobrodružství to určitě je. Při digitalizaci nalezených nahrávek třeba občas vyjde najevo, že existují ještě další vzácné záznamy, od nich se pak odvine další hledání.

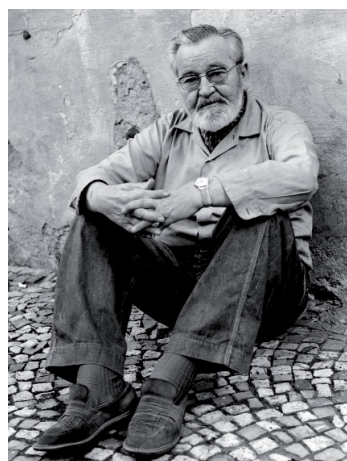
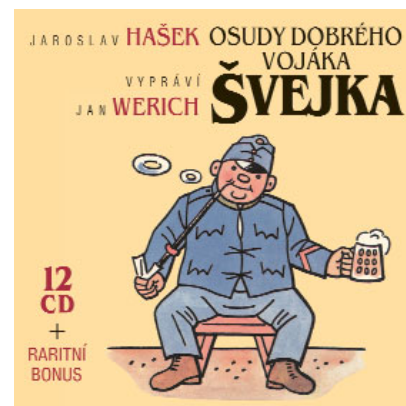

Foto: M. Velebová

Vaše badatelské úsilí opět slavilo úspěch!

Od našeho posledního souborného vydání Švejka s Werichem v hlavní roli jsem v archivu našla řadu dalších neobyčejně zajímavých nahrávek – a škoda by bylo je nevyužít. Proč tedy nevydat celý soubor znovu, teď tedy rozšířený, navíc v příjemném balení ve speciální krabičce. V takové podobě se posluchačům s kompletem manipuluje daleko lépe, mnohem pohodlněji.

SU 5923-2

PRIMO BALLERINO VLASTMIL HARAPES

Když se řekne Vlastimil Harapes, následují samé superlativy: skvělý, oduševnělý, precizní, jedinečný, špičkový. Není u nás známějšího a populárnějšího tanečníka. Profilové DVD je v tomto případě více než na místě. Nový supraphonský titul nese přeléhavý název Primo ballerino a je první vlašťovkou v mapování předních osobností naší taneční scény na DVD.

U nás asi zatím nejsou běžná profilová DVD tanečníků!

Je to u nás ojedinělé, vlastně začínáme. Jednou to ale musí být poprvé. Ve světě je takové vydávání běžné, tam je o balet a o tanec vůbec větší zájem. Kromě toho v zahraničí existují firmy, kterým záleží na zaznamenání těch kterých představení. A vycházejí i profilová DVD velkých hvězd. Na světovém trhu je nabídka DVD s tanečními žánry veliká a je dobře, že se nyní Supraphon pustil do zaplnění této mezery i na české scéně.

Podílel jste se na výběru, který vaše DVD obsahuje?

Ano, spolupracovali jsme s producentkou Supraphonu Naďou Dvorskou. Ona to přivítala; objednala všechny tituly z archivu ČT a z nich jsme pak vybírali. Bylo toho dost, ale také bylo dost věcí, které nebyly použitelné.

Z jakých důvodů?

Z nejruznějších – ne příliš kvalitní záznam, špatné světlo, špatné postavení kamery, nevhodné prostředí. A taky se přes velkou snahu nenašla jedna věc, kterou jsem určitě natočil – úvod z baletu Giselle Adolpha Charlese Adama, který

tančíme s Martou Drottnerovou. Pamatuji se, že to bylo krásně natočené – vždyť režisérem byl tehdy Petr Weigl.

Je těžké snímat balet a uměli to v Československé televizi?

Snímat balet má svá specifika, při natáčení jsme vždycky došli k nějaké shodě, televizáci respektovali moji zkušenost. Když jsem řekl režisérovi nebo kameramanovi, že by bylo lepší určitě záležitosti snímat jinak, z určitého úhlu, oni mě poslechli. To máte jako u fotografie: když snímáte prsty proti očím, co z nich vidíte? Skoro nic. Aby bylo vidět, jak jsou dlouhé, musí se člověk brát z profilu. Podobně u baletu: tanečník třeba tančí určitý prvek po diagonále a kameraman chtěl, abych tančil proti kameře. Kamera musí stát tak, aby byla ta diagonála vidět.

Na DVD jsou i bonusy – dokument, který vás představuje a taky raritka: chvíle, kdy v roce 1985 přebíráte televizní cenu Rolníčka.

I to jsem nabídl k zařazení paní producentce Dvorské a jí se to líbilo. Tenkrát to byla velká sláva, vždyť jsem získal titul absolutní vítěz, to znamená, že jsem předhonal i Karla Gotta! Jak tehdy, tak dnes je výjimeč-

SU 7017-9

Foto: M. Kubica

né, že tanečník může úspěšně soupeřit s hvězdami populární hudby. Pop music je jistě oblíbené odvětví, proto je taky přístupná nejširšímu okruhu diváků.

Vy jste vlastně z pódia nikdy neodešel, nicméně: zasteskne se vám někdy po vrcholovém baletu?

Mám štěstí – v libereckém divadle

pro mě choreograf František Pokorný vloni vytvořil představení Nesnadná cesta k Labutímu jezeru aneb Mistrův karambol. Já tam hraju sebe sama, je to vlastně taková taneční groteska, veselá záležitost. Od téhož choreografa mám na DVD také ukázkou z části Janáčkovy Kreutzerovy sonáty.

VÁNOČNÍ KONCERT PAVLA ŠPORCLA & ROMANO STILO OZDOBÍ ZLATÁ DESKA!

Galakonzert v Divadle Hybernia

Novinkové album **Gipsy Way** houslového virtuosa Pavla Šporcla, které nahrál se slovenskou romskou cimbálovou kapelou Romano Stilo, figuruje již od svého vydání mezi nejprodávanějšími CD. Že je nahrávka opravdu velmi úspěšná, potvrzuje fakt, že za pouhé dva měsíce od svého vydání (17. 10.

2008) dosahuje podle pravidel IFPI statutu Zlaté desky! Cikánské, maďarské, rumunské lidovky a také skladby Pabla Sarasateho, Johannesa Brahmsa či Arama Chačaturjana – mohou posluchači nyní vyslechnout i na živo! **Ve středu 17. 12. 2008 od 19:00 hodin** se uskuteční v pražském Divadle Hybernia galakonzert Pavla Šporcla s Romano Stilo nazvaný podle alba Gipsy Way.

Umělci zde převezmou Zlatou desku Supraphonu za 5 500 prodaných CD.

Australský ohlas Gipsy Way ...

Pozitivní ohlas na nové album Pavla Šporcla přišel z Austrálie. Z nevhodní supraphonské nahrávky nadšené vedení australského rádia ABC Classic FM (je to nejvýznamnější australská stanice pro klasickou hudbu), spouští v rámci svého pravidelného pořadu: „CD of the Week“ od 15. prosince 2008 – každodenní zařazování skladeb do svého vysílání.

Začátek roku v EU i v Japonsku...

V lednu 2009 se mimo jiné Pavel Šporcl představí také jako mimořádný host plesu České republiky, který bude pořádán u příležitosti předsednictví Evropské unii v Bruselu. V prvním pololetí nadcházejícího roku čeká populárního houslistu koncertní vystoupení ve Francii, Portugalsku a dokonce i koncertní návrat do Japonska.

SU 3951-2

Foto: M. Kubica